ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Öykü

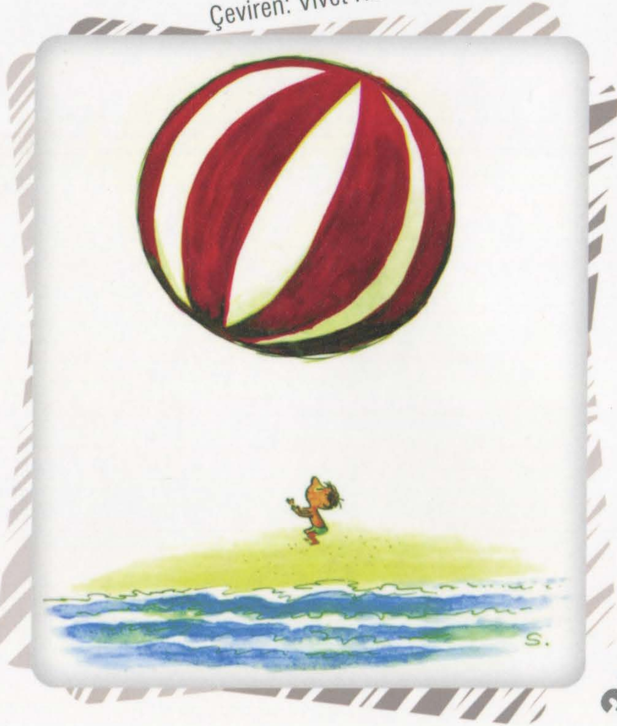
Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK TATİLDE

4

Çeviren: Vivet Kanetti

35. basım

CAN çocuk

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK TATİLDE

Çeviren: Vivet Kanetti

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Nurten Sönmezcan
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Gelengül Erkara

1. Basım: 1988
35. Basım: 2000 adet, Ocak 2021
ISBN 978-975-510-311-2
Le Petit Nicolas, René Goscinny /
Jean Jacques Sempé

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Arı Matbaası; Sertifika No: 44009
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

....

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

KÜÇÜK PITIRCIK
PITIRCIK FUTBOLCU
PITIRCIK KAMPTA
PITIRCIK PAZARA GİDİYOR
PITIRCIK SATRANÇ OYNUYOR
PITIRCIK'A BİR ÖPÜCÜK
PITIRCIK'IN BİSİKLETİ
PITIRCIK'IN KIRMIZI BALONU
PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 1
PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 2
PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ: PITIRCIK'IN ARMAĞANLARI
PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ: PITIRCIK EĞLENİYOR
PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ: PITIRCIK MIZMIZLANIYOR

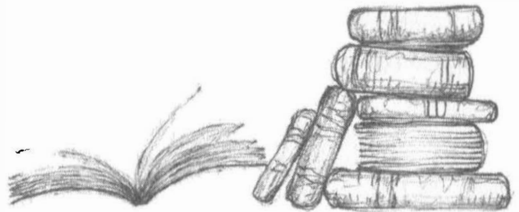
René Goscinny

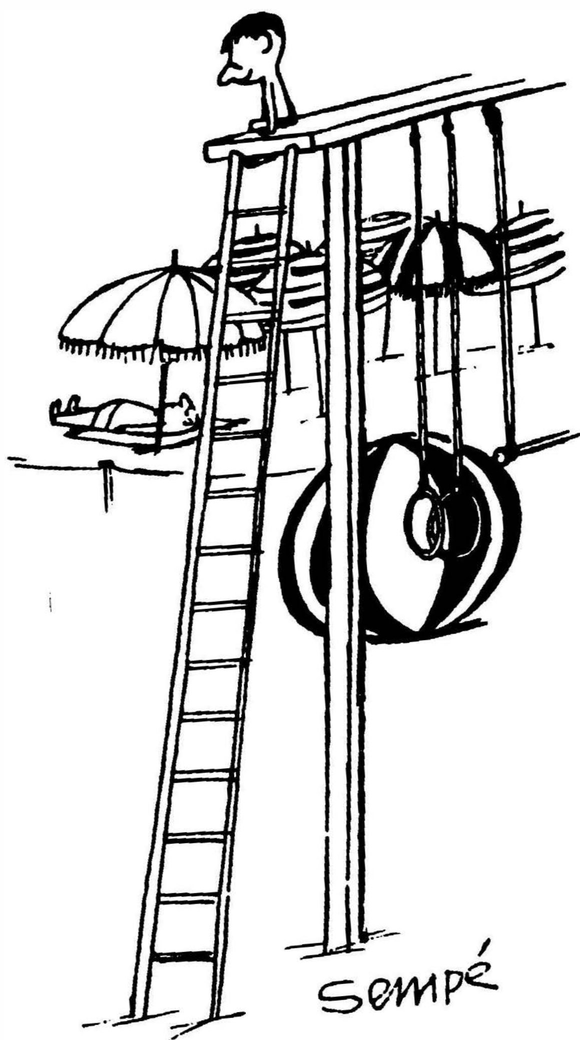
"14 Ağustos 1926'da Paris'te doğdum, hemen sonrasında da büyümeye başladım. Ertesi gün 15 Ağustos'tu ve evden çıkmadım." Böyle anlatıyor kendisini yazar. Bir süre sonra ailesi Arjantin'e göçer. 1950'li yılların başında Fransa'ya döndüğünde bir dizi kahraman yaratır: *Pıtırcık*'ın serüvenlerini yazar. Arkadaşı Jean-Jacques Sempé de resimler. Herkesin kolayca tanıması için, çocuksu bir dille yazar *Pıtırcık*'ı. Sonra *Asteriks*'in serüvenlerini yazar, Albert Uderzo da resimler. *Red Kit*'i yaratır, Morris de resimler. Usta bir sinemacı olarak da Idefiks stüdyolarını kurar, çizgi filmin başyapıtlarından bazılarını gerçekleştirir. Daha ne yapsın?

PITIRCIK
PITIRCIK TATİLDE

4

İçindekiler

SEMPÉ

Bir Test

Bu sabah okul yok. Ama hiç de hoş değil, çünkü dispansere muayene olmaya gidiyoruz. Orada hasta mıyız, deli miyiz, neyiz, ona bakacaklar.

Sınıfta hepimize birer kâğıt dağıttılar. Kâğıdın üstünde, aşı kâğıtlarımız, sağlık karnelerimiz ve annelerimizle birlikte dispansere gitmemiz gerektiği yazılıydı.

Öğretmen, bize bir test uygulayacaklarını söyledi.

Test, çılgın olup olmadığınızı anlamak için çizdirdikleri minik resimlere denir.

Annemle dispansere geldiğimde, Sırım, Gümüş, Toraman ve Lüplüp de oradaydı. Hiç keyifli bir halleri yoktu. Doğrusu ben doktorların evlerinden hep korkarım. Her yer bembeyazdır, sonracıma ilaç kokusundan da geçilmez.

Bütün arkadaşların yanlarında anneleri vardı. Bir tek, babası çok zengin olan Gümüş, babasının şoförüyle gelmişti. Sonra sırasıyla Dalgacı, Çarpım, Dırdır, Tıngır ve anneleri geldiler. Çarpım kıyameti koparıyor, ortalığı birbirine katıyordu.

Beyaz giysili çok tatlı bayan, annelerimizi çağırdı, ellerinden aşı kâğıtlarımızı aldı. Doktorun az sonra bizi kabul edeceğini, sabırsızlanmamamızı söyledi.

Biz zaten hiç sabırsızlanmıyorduk.

Anneler, aralarında konuşmaya başladılar. Saçlarımızı okşadılar. Çok şirin olduğumuzu söylediler.

Gümüş'ün şoförü, koca siyah arabasını parlatmaya çıktı.

Sırım'ın annesi, "Benimki yok mu benimki, iki lokma yemek için, insanı nasıl uğraştırır, anlatamam size. Pek asabidir bizim oğlan," dedi.

"Bizimki de tam tersine, yemek yemeyince asabileşiyor," dedi Lüplüp'ün annesi.

Dalgacı'nın annesi, "Bence çocuklara okulda çok yükleniyorlar," dedi. "Olacak iş değil. Bizimki dersleri izleyemiyor. Benim zamanımda..."

Çarpım'ın annesi, "Valla bilmem," dedi. "Tabii çocuklara göre değişir. Örneğin bizim oğlan, pek yeteneklidir. Çarpım, şu zırlamayı kesmezsen, herkesin önünde temiz bir dayak yiyeceksin."

"Valla han'fendiciğim, çocukçağız belki yetenekli

olmasına yetenekli, ama zavallıcık pek dengeli değil gibi," dedi Dalgacı'nın annesi.

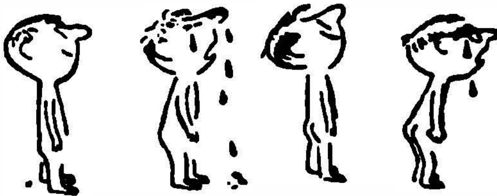
Çarpım'ın annesi, Dalgacı'nın annesinin söylediklerinden hiç hoşlanmadı. Tam ağzını açacaktı ki, beyaz giysili bayan geldi, annelerin bizi soymaya başlamasını söyledi. İşte o zaman Çarpım çok fena oldu. Çarpım'ın annesi bağırmaya başladı. Dalgacı'nın annesi kıs kıs güldü. Doktor geldi.

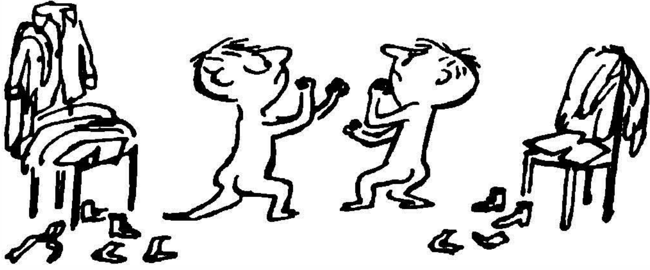
"Ne oluyor burada?" dedi. "Bu öğrencilerin muayenesi bir cehennem azabı! Sakin olun çocuklar, yoksa öğretmeninize sizi cezalandırmasını söylerim. Hemen soyunun bakiiim!"

Soyunduk. Herkesin önünde böyle çırılçıplak kalmak biraz tuhaf oluyordu. Her anne, öteki annelerin çocuklarını inceliyor, yüzünü, annemin "et taze değil" demek için yüzünü buruşturduğu gibi buruşturuyordu.

Beyazlı kadın, "Şimdi yandaki odaya geçin, doktor bey sizi muayene edecek," dedi.

Üstünde, gözlükleri dışında hiçbir şeyciği olmayan Çarpım, "Annemden ayrılmak istemiyorum!" diye yaygarayı bastı.

"Peki," dedi beyazlı kadın. "Han'fendi, siz oğlunuzla girebilirsiniz, ama lütfen onu yatıştırmaya çalışın."

"Aaa, yok canım, daha neler!"

"O zaman ben de oğlumla girerim içeri!" dedi Dalgacı'nın annesi.

"Ben de şoförümüzü isterim!" dedi Gümüş.

"Sen delisin!" dedi Toraman.

"Neyim, neyim?" dedi Gümüş.

Ve Toraman, Gümüş'ün burnuna bir yumruk indirdi.

"Şoförümüz!" diye bağırdı Gümüş.

Şoför ve doktor aynı anda geldiler.

Doktor, "Olacak iş değil! Beş dakika önce biri fenalıklar geçiriyordu. Şimdi bir başkasının burnu kanıyor. Dispanser değil, savaş alanı oldu burası!" dedi.

Gümüş'ün babasının şoförü, "Ben arabadan ve şu çocuktan sorumluyum. İkisini de, patrona çiziksiz teslim etmek isterim. Anlaşıldı mı?" dedi.

Doktor, şoföre baktı. Ağzını açtı, sonra kapadı. Hepimizi, Çarpım'ın annesiyle birlikte içeri aldı.

"Hadi, önce sen gel bakiim," dedi Lüplüp'ü göstererek.

Lüplüp, elindeki pastasını bitirmek için bir dakika izin istedi. Artık pastasını koyabileceği cebi yoktu çünkü.

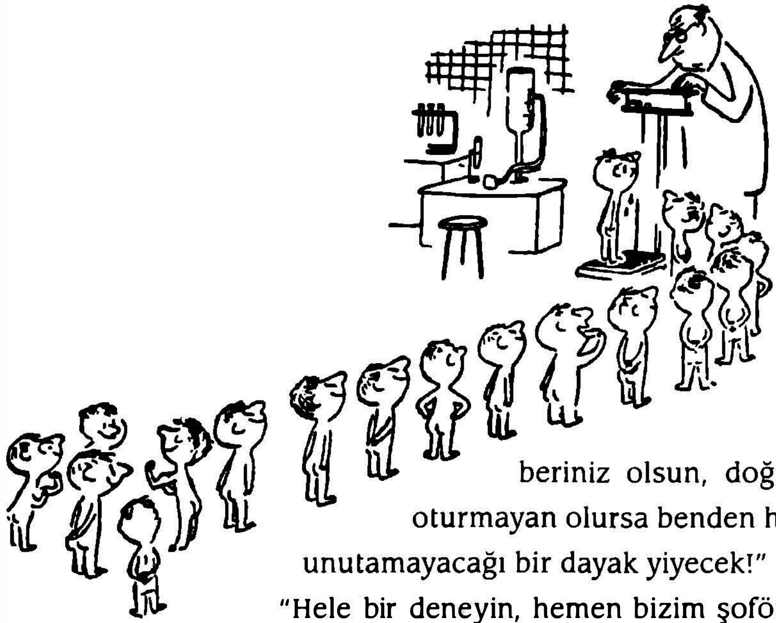
Doktor içini çekti. Sonra beni tartının üstüne çıkardı. Daha şişman görüneyim diye bir ayağını tartıya koyan Tıngır'ı haşladı.

Çarpım, tartılmak istemiyordu, ama annesi ona armağanlar alacağını söyledi, Çarpım titreye titreye boyun eğdi. Tartıldıktan sonra ağlayarak kendisini annesinin kollarına attı.

Sırım'la Dalgacı, daha gırgır olsun diye birlikte tartılmak istediler. Doktor onları azarlarken, Gümüş de, burnuna yediği yumruğun acısını çıkarmak için, Toraman'a bir tekme attı. Doktor küplere bindi. Artık usandığını, soytarılıklarımızı sürdürürsek hepimize birer iğne yapacağını, babasının öğütlediği gibi avukatlığı seçmediği için büyük pişmanlık duyduğunu söyledi. Sonra da dillerimize baktı. Bir aletle göğsümüzü dinledi. Bizi öksürttü. Lüplüp'ü, öksürürken püskürttüğü kırıntılardan dolayı azarladı.

Sonra hepimizi bir masanın çevresine oturttu. Elimize birer kâğıtla birer kalem tutuşturdu.

"Çocuklar, aklınızdan ne geçiyorsa onu çizin. Ha-

beriniz olsun, doğru oturmayan olursa benden hiç unutamayacağı bir dayak yiyecek!"

"Hele bir deneyin, hemen bizim şoförü çağırırım!" diye bağırdı Gümüş.

"Çiz!" diye bağırdı doktor.

Çizmeye başladık. Ben, bir çikolatalı pasta çizdim.

Lüplüp bir tabak dolusu etli ayşekadın fasulyesi yemeği çizdi. Bunu kendisi söyledi, çünkü ilk bakışta, tam olarak ne olduğu anlaşılmıyordu.

Çarpım, ayrıntılı bir Fransa haritası çizdi.

Toraman'la Dırdır, at üstünde bir kovboy çizdiler.

Gümüş, bir şato ve çevresinde bir sürü otomobil çizdi, resmin altına da "evim" yazdı.

Dalgacı, hiçbir şey çizmedi, çünkü kendisine daha önceden haber vermediklerini, bu nedenle hazırlanamadığını söyledi.

Sırım, Çarpım'ı çıplak olarak çizdi, altına da "Çarpım öğretmenin kuzusudur" yazdı.

Çarpım resmi gördü, ağlamaya başladı.

Toraman, "Doktor bey! Dırdır kopya çekti!" diye bağırdı.

Çok hoştu. Konuşuyorduk. Gülüşüyorduk. Çarpım ağlıyordu. Toraman'la Dırdır dövüşüyorlardı. Sonra anneler ve Gümüş'ün babasının şoförü geldiler.

Biz çıkarken, doktor, masanın ucuna oturmuş, derin derin içini çekiyordu. Beyaz giysili kadın, ona bir bardak suyla birkaç hap getirdi. Doktor da habire tabancalar çiziyordu.

Bu doktor deli mi ne!

Bir Ödül Töreni

Müdür, tatile çıktığımız için çok duygulandığını, bizim de duygulandığımızı çok iyi bildiğini, tatilde keyfimize bakmamızı, çünkü dönüşte keyif çatmanın sırası olmayacağını, sıkı çalışmamız gerekeceğini söyledi. Böylece ödül dağıtımı bitti.

Çok esaslı bir ödül dağıtımı oldu. Sabah okula geldik, babalarımız ve bizleri soytarılara döndüren annelerimizle. Lacivert takımlarımızı giymiştik, sonracıma, hani annemin babama aldığı, babamın kirlenmesin diye giymediği, boyunbağı gibi parlayan beyaz gömleklerimizi giymiştik. Çarpım beyaz eldivenlerle geldi. Valla deli bu Çarpım. Hepimiz çok güldük, bir tek Sırım gülmedi, polis olan babasının da sık sık beyaz eldiven kullandığını, bunun hiç de komik olmadığını söyledi.

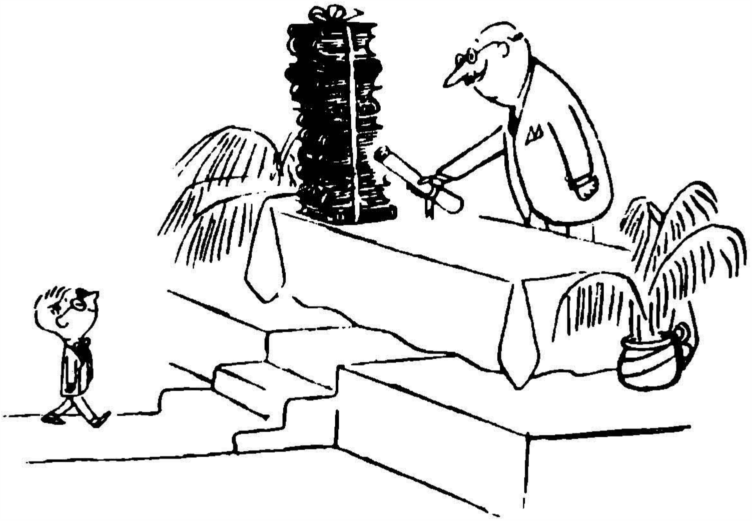

Saçlarımız da başımıza iyice yapışmıştı. Benim hiç uslu durmayan bir tutam saçım vardı tepemde.

Kulaklarımız da tertemizdi. Tırnaklarımız kısaydı. Müthiştik canım!

Arkadaşlarla bu ödülü sabırsızlıkla beklemiştik. Aslında beklediğimiz, ödüller değildi. Aslında bu konuyu düşündükçe çok canımız sıkılıyordu. Ama ödüllerden sonra okul artık tatil olacağı için seviniyorduk. Günlerden beri babama, ne zaman tatile çıkacağımızı, son güne kadar okula gitmemin çok mu gerekli olduğunu soruyordum. Bazı arkadaşlar tatile gitmişti bile. Bu, büyük haksızlıktı. Hem nasıl olsa okulda hiç ders yapılmıyordu artık. Ben de çok yorgundum. Sonracıma, ağlamaya koyuluyordum, babam da susmamı, yoksa sonunda çıldıracağını söylüyordu.

Kimseyi ödülsüz bırakmadılar. Sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusu olan Çarpım'a "Aritmetik Ödülü", "Tarih Ödülü", "Coğrafya Ödülü", "Dilbilgisi Ödülü", "Tabiat Bilgisi Ödülü" ve "Disiplin Ödülü" verildi. Deli mi ne bu Çarpım! Çok kuvvetli olan, dostlarının burunlarını dağıtmaya bayılan Toraman'a "Beden Eğitimi Ödülü" verildi. Hep bir şeyler atıştıran Lüplüp, "Tüm Yıl Ödülü"nü aldı. Bu, bir gün olsun okula gitmemezlik etmedi demekti. Bu ödülü doğrusu hak etti sayılır, çünkü annesi mutfakta ayak altında dolaşmasından hiç hoşlanmaz, mutfakta duramadıktan sonra da Lüplüp için, ha evde kalmış, ha okula gitmiş, hiç fark etmez.

Babası çok zengin olan ve ona her istediğini alan Gümüş'e "Hal ve Gidiş Ödülü" verildi, çünkü hep çok şıktır kerata. Kimi günler okula, kovboy, Merihli ya da silahşör kılığıyla da geldi, gerçekten çok kıyaktı.

Sırım'a "Resim Ödülü" verildi, doğum gününde kendisine kocaman bir boya kutusu armağan etmişlerdi çünkü.

Sınıfın sonuncusu olan Dalgacı'ya "Arkadaşlık Ödülü", bana da "Konuşma Ödülü" verildi. Babam çok sevinmişti, ama öğretmen kendisine, bu alanda nitelikten çok niceliğin ödüllendirildiğini söyleyince biraz hayal kırıklığına uğradı. Öğretmenin acaba ne demek istediğini babama bir sormalıyım.

Öğretmen de bir sürü ödül aldı. Hepimiz kendisine, ana-babalarımızın elimize tutuşturduğu bir arma-

ğan verdik. Öğretmenin on dört dolmakalemi, sekiz adet de pudrası oldu böylece. Çok hoşnuttu. Hiç bu kadar çok dolmakalemi ve pudrası olmamıştı çünkü; geçen yıllarda bile.

Sonra öğretmen bizleri öptü, tatil ödevlerimizi yapmamızı, uslu durup annelerimizin babalarımızın sözünden çıkmamamızı, dinlenmemizi, kendisine birer kart atmamızı söyleyip gitti.

Hep birlikte okuldan çıktık. Ana-babalar aralarında konuşmaya başladılar:

"Bizimkisi bu yıl çok iyi çalıştı."

"Benimki hastaydı."

Sonracıma, "Bizimki pek tembeldir. Çok yazık, aslında istese, çok başarılı olabilir."

Sonracıma, "Ben bu budalanın yaşındayken hep sınıfın birincisiydim, ama şimdiki çocuklar derslere karşı ilgisiz, bütün suç televizyonda," diyorlardı.

Sonra bizi okşuyorlar, başımıza tatlı tatlı vuruyorlar, sonra da ellerini siliyorlardı, briyantinden ötürü.

Herkes Çarpım'a bakıyordu. Kolları ödül kitaplarıyla doluydu. Başında da defne dalları vardı.

Gümüş'ün babası, bütün babalara koca koca purolar dağıtıyordu. Babalar, puroları daha sonraya saklıyorlardı.

Anneler de, yıl içinde yaptığımız şeyleri anlatıp çok gülüyorlardı. Biz çok şaşırdık, çünkü o şeyleri yaptığımızda hiç

gülmemişti annelerimiz, aksine bizi dövdükleri bile olmuştu.

Arkadaşlarla, tatilde yapacağımız müthiş şeylerden söz ediyorduk. Ama Dalgacı, bu yıl da, geçen yılki gibi boğulan bir sürü kişiyi kurtaracağını söyleyince bozuştuk. Ben, yalancı olduğunu söyledim. Çünkü havuzda gördüm Dalgacı'yı, yüzmesini bilmiyor. Simitle yüzen birinin de, boğulan kişileri kurtarması kolay olmasa gerek.

Dalgacı, kendisine "Arkadaşlık Ödülü" olarak verilen kitapla başıma vurdu. Sırım gülmeye koyuldu. Ben de ona tokat attım. Sırım da ağlamaya ve Toraman'ı tekmelemeye başladı. İtişip kakışıyorduk, çok gırgırdı, ama anneler babalar koşarak geldiler, o kargaşada birtakım ellere yapışıyorlar, çekiştiriyorlar, hiç adam olmayacağımızı, bizim adımıza utandıklarını söylüyorlardı.

Sonra her anne baba, kendine ait olan arkadaşı aldı, herkes evine yollandı.

Eve giderken, çok sevindiğimi, okulun bittiğini, artık ders mers, ödev mödev, ceza meza, teneffüs meneffüs olmayacağını, aylarca arkadaşlarımı göremeyeceğimi, birlikte soytarılıklar yapamayacağımızı, kendimi pek yalnız hissedeceğimi söyledim kendi kendime.

"Ne o Pıtırcık? Hiç sesin çıkmıyor. Tatil oldu işte!" dedi babam.

İşte o zaman ağlamaya koyuldum.

Babam da, sonunda kendisini tımarhanelik edeceğimi söyledi.

Yoğun bir çalışma yılı sona erdi. Pıtırcık'a "Konuşma Ödülü" verildi. Ancak bu ödülün verilme nedeni, düzgün konuşması değil, çok konuşmasıydı. Pıtırcık, okulun tatil olmasıyla birlikte sevgili arkadaşları Gümüş, Çarpım, Toraman, Sırım, Tıngır, Lüplüp, Dırdır, Dalgacı'dan ayrıldı. Defterler, kitaplar dolaba kaldırıldı. Şimdi düşünülecek tek şey tatildi. Pıtırcık'ın evinde bu konuda karar alınırken pek sorun çıkmadı. Çünkü:

Karar Babamın

Annemle babam her yıl, her yıl dediysem geçen yılla ondan önceki yıl, çünkü daha önceki yılları anımsamıyorum, tatilde nereye gideceğimizi kararlaştırmak için birbirlerine girerler. Sonra annem ağlar, annesine gideceğini söyler. Ben de ağlarım, çünkü anneannemi çok severim. Ama onun orada plaj yoktur. Sonunda annemin istediği yere gideriz, tabii ki anneanneme değil.

Dün akşam yemekten sonra babam, kaşlarını çatarak bize baktı.

"Beni iyi dinleyin," dedi. "Bu yıl tartışma istemem. Kararı ben veriyorum. Güneye gideceğiz. Çamlı Plaj'da kiralık bir evin adresini verdiler. Elektriği, suyu, üç de odası varmış. Kesinlikle otele gidip midemi bozmak istemiyorum."

"Harika, hayatım. Bence de çok iyi," dedi annem.

"Yaşasın!" dedim ve masanın çevresinde koşmaya başladım. Çünkü mutlu olunca insan bir yerde duramaz.

Babam, gözlerini fal taşı gibi açtı. Her şaşırdığında böyle olur.

"Ya, öyle mi?" dedi.

Annem masayı toplarken, babam dolaptan dalgıç gözlüğünü çıkardı.

"Göreceksin Pıtırcık," dedi babam, "seninle denizin dibine dalıp ne güzel balıklar vuracağız."

Ben biraz korktum. Çünkü yüzmeyi daha pek beceremiyorum. Bir tek, belimden tutarlarsa sırtüstü durmasını bilirim. Ama babam, merak etmememi, bana yüzmeyi öğreteceğini, gençken bölgelerarası serbest yüzme şampiyonu olduğunu ve antrenman yapabilse hâlâ rekorlar kırabileceğini söyledi.

Annem, mutfaktan dönünce, "Babam bana denizin dibine dalıp balık vurmasını öğretecek," dedim anneme.

"Çok güzel hayatım," dedi annem. "Ama Akdeniz'de artık pek balık kalmamış. Çok balıkçı varmış çünkü."

"Doğru değil bu," dedi babam.

Ama annem, ona, çocuğun önünde kendisini yalancı çıkarmamasını, bu haberi gazetede okuduğunu söy-

ledi; sonra epeydir elinden düşürmediği örgüsüne daldı.

"Eeee, balık yoksa denizin dibinde ne halt edeceğiz?"

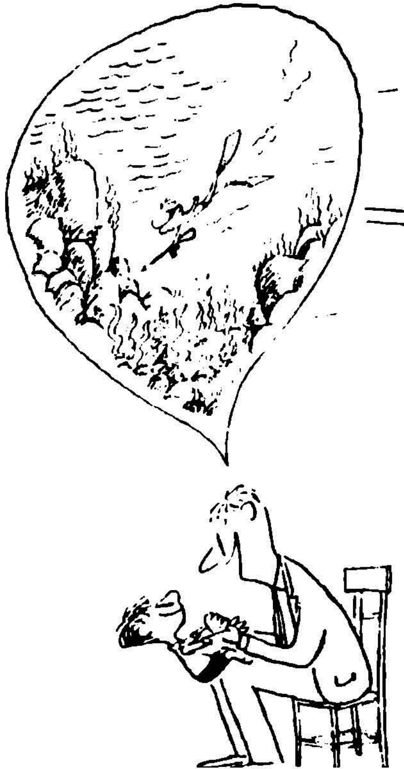
Babam hiçbir şey söylemeden gözlüğünü dolaba yerleştirdi.

Benim de keyfim kaçmıştı. Ne yani, yalan mı, babamla her balığa çıkışımızda elimiz boş döneriz.

Babam, gazetesini okumaya başladı.

"Peki, dalgıçlar için nerede balık var?" dedim.

"Annene sor," dedi babam. "O bu konuda uzmandır."

"Atlantik'te var hayatım," dedi annem.

Ben, Atlantik'in gideceğimiz yerden çok mu uzak olduğunu sordum.

Babam, "Derslerini daha iyi dinleseydin, böyle sorular sormazdın," dedi.

Haksızlık bu. Çünkü okulda dalgıçlık dersi vermiyorlar ki bize. Bir şey söylemedim. Babamın pek tartışacak keyfi yoktu çünkü.

"Götürmemiz gereken şeylerin listesini çıkarmalıyız," dedi annem.

"Lütfen!" diye bağırdı babam. "Bu yıl da birer yük kamyonuna dönmeyelim. Mayolar, birkaç şort, basit giysiler, birkaç yünlü yeter de artar bile..."

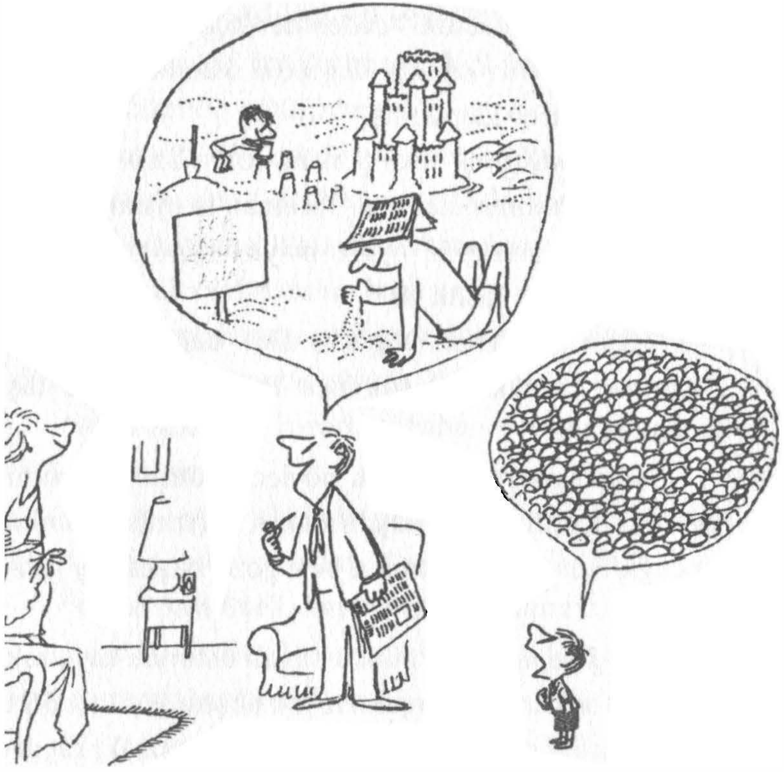
"Sonra birkaç tencere, kahve cezvesi, kırmızı masa örtüsü, biraz da tabak çanak," dedi annem.

Babam birden yerinden fırladı. Çok öfkeli görünüyordu. Ağzını açtı, ama konuşamadı. Çünkü bu işi onun yerine annem yaptı.

"Geçen yıl Sivrikulaklar ev kiraladı da başlarına neler geldi, biliyorsun. Yalnızca kenarları kırık üç tabakla iki tencere varmış evde. Tencerelerden birinin de dibi delikmiş zaten... Gerekli bütün öteberiyi oradan almak zorunda kalmışlar, üstelik dünyanın parasına."

"Sivrikulak uyuşuğun tekidir. Böyle işleri beceremez," dedi babam.

"Belki," dedi annem. "Ama haberin olsun, delikli

tencerede balık çorbası yapamam sana. Tabii balık bulabileceğini varsayarsak."

Ben ağlamaya koyuldum. Çünkü ne yani, yalan mı, balıksız bir denize gitmek hiç de gırgır değil: Üstelik az ötede balıklarla dolup taşan Atlantikler dururken.

Annem örgüsünü bıraktı, beni dizine oturttu, aptal balıklardan dolayı üzülmememi, odamdan her sabah denizi gördüğümde çok mutlu olacağımı söyledi.

"Şey," dedi babam, "evden deniz görülmüyor aslında. Ama deniz uzakta değil, iki kilometre ötede. Başka kiralık ev kalmamış."

"Tabii, hayatım," dedi annem, sonra da beni öptü.

Ben de halının üstünde, Toraman'la oynarken kazandığım iki misketle oyalanmaya başladım.

"Plaj nasıl? Taşlık mı?"

"Hayır hanfendi! Hayır!" diye bağırdı babam. "Kumluk! Üstelik kum çok ince. Bütün plajda tek taş bulamazsın!"

"Aman çok iyi. Pıtırcık böylece bütün zamanını denizin üstünde taş kaydırmakla geçirmez. Çünkü çocuğa bunu öğrettiğinden beri gözü başka şey görmüyor."

Ben yine ağladım, çünkü suyun üstünde kaydırak taşlarını sektirmek gerçekten çok hoştur. Bir taşı dört kereye kadar sektirebiliyorum. Denizden uzak, kaydırak taşsız, balıksız ve tencereleri delik eski bir eve gitmek hiç de hoş değil işte.

"Anneanneme gidiyorum ben!" diye bağırdım ve misketlerden birine bir tekme savurdum.

Annem beni yine dizine oturttu, ağlamamamı, babamın ailede tatili hepimizden çok hak ettiğini, gitmek istediği yer çirkin olsa bile, hoşnut görünüp oraya gitmemiz gerektiğini söyledi.

"Ama, ama, ama..." dedi babam.

"Ben taş kaydırmak istiyorum!" dedim.

"Gelecek yıl kaydırırsın," dedi annem. "Baban bizi Denizkent'e götürürse tabii."

"Nereye?" diye sordu babam ve ağzı açık kaldı.

"Denizkent'e," dedi annem. "Atlantik'in, balıkların, kumluk ve taşlık bir plajın tam karşısında çok şirin bir küçük otelin bulunduğu yer."

"Ben Denizkent'e gitmek istiyorum!" diye bağırdım. "Ben Denizkent'e gitmek istiyorum!"

"Ama şekerim, kararları baban veriyor. Anlayışlı ol," dedi annem.

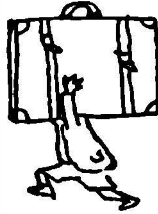
Babam, elini yüzünde gezdirdi, derin derin içini çekti, "Peki, oldu, anladım. Otelin adı ne?" dedi.

"Güzel Kıyı Oteli, hayatım," dedi annem.

Babam, madem öyle, yer olup olmadığını sormak için otele yazacağını söyledi.

"Gerek yok hayatım," dedi annem. "29 numaralı odayı tuttum bile. Tam denize bakıyor, bir de banyosu var."

Sonracıma annem, babama kıpırdamamasını söyledi, ördüğü kazağın uzunluğu iyi mi diye bakacaktı çünkü. Gideceğimiz yerde geceler biraz serinmiş de.

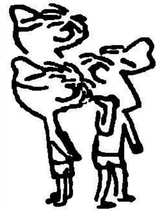
Pıtırcık'ın babası kararını verdikten sonra, geriye evi toparlamak, koltuklara kılıf geçirmek, halıları naftalinleyip kaldırmak, perdeleri sökmek, bavulları hazırlamak ve trende yenecek katı yumurtaları haşlamak kalıyordu. Yumurtalara ekilecek tuzu annesi bavula koymuş, bavul da yük vagonuna verilmişti. Bu yüzden yumurtaları tuzsuz yemek zorunda kaldılar. Yine de tren yolculuğu iyi geçti sayılır. Ve işte masmavi denizin kıyısına kurulmuş şirin bir otel: Güzel Kıyı Oteli. Plaj boylu boyunca uzanıyor. Tatil başladı demektir.

Deniz Kıyısı Çok Matraktır

Deniz kıyısında çok eğleniyoruz. Bir sürü arkadaş edindim: Fıldır, Hımbıl, Cingöz. Ne aptal şey şu Cingöz! Sonracıma Dimdom, Bıngıl, Kırpık. Sonracıma Cafcaf. Cafcaf tatilde değil, kentin yerlisi çünkü. Birlikte oynuyoruz, kavga ediyoruz, küsüşüyoruz; çok hoş oluyor.

Babam bu sabah, "Git arkadaşlarınla güzel güzel oyna, ben biraz dinlenip güneşleneceğim," dedi. Sonra her yerine yağ süründü. "Ah, şimdi bizim işyerinde çalışan arkadaşları düşünüyorum da..." diyip gülüyordu.

Biz, Dimdom'un topuyla oynamaya başladık.

Yağlanma faslını bitirdikten sonra babam, "Gidin az ötede oynayın," dedi ve kütt! top geldi başına çarptı.

"Aaa, insaf artık!" dedi babam.

Babam çok kızdı, topa bir tekme attı. Top ta uzaklara gitti, denize düştü. Yaman bir şuttu.

Dimdom koşarak uzaklaştı, az sonra babasıyla geldi. Dimdom'un babası, oldukça geniş ve uzundu, üstelik hiç keyifli görünmüyordu.

Dimdom, babamı parmağıyla göstererek, "İşte bu!" dedi.

"Küçüğün topunu siz mi denize attınız?" dedi Dimdom'un babası, benim babama.

"Evet," dedi benim babam, Dimdom'un babasına. "Ama o topu suratımın ortasına yemiştim."

"Çocukları, deniz kıyısına eğlensinler diye getiriyoruz," dedi Dimdom'un babası. "Şimdi de gidip topu getirmek gerekecek."

"Aldırma," dedi annem, babama.

Ama babam aldırmayı yeğledi.

"Peki, peki, gidip getiririz topunuzu," dedi.

"Evet, yerinizde olsam, ben de aynı şeyi yapardım," dedi Dimdom'un babası.

Babamın topu getirmesi biraz zaman aldı. Çünkü rüzgâr topu çok uzaklara sürüklemişti. Babam, topu Dimdom'a verdiğinde çok yorgun görünüyordu.

"Bakın çocuklar, biraz dinlenmek istiyorum," dedi babam. "Top oynayacağınıza kendinize başka bir eğlence bulsanız?"

"Nasıl yani?" dedi Cingöz.

Ne aptal şey şu Cingöz!

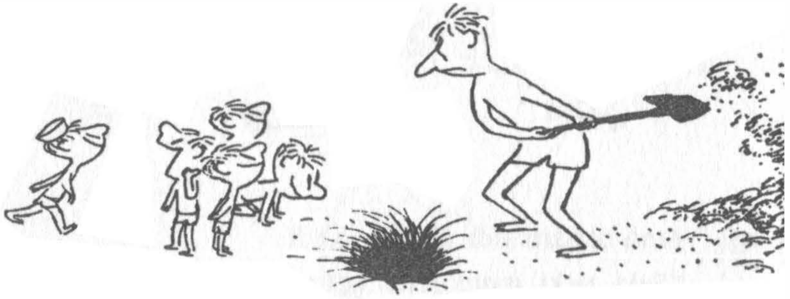
"Ne bileyim ben," dedi babam. "Bir çukur kazmak çok hoştur."

Bu buluşu çok beğendik. Hemen küreklerimize sarıldık.

Babam yine yağlanmaya çalışıyordu. Ama başaramadı. Çünkü şişede yağ kalmamıştı.

"Gidip köşedeki mağazadan yeni bir şişe güneş yağı alayım," dedi, gitti.

Biz bir çukur kazmaya başladık. Kocaman, derin bir çukur. Babam döndüğünde onu çağırdım.

"Çukurumuzu gördün mü baba?" dedim.

"Çok güzel, tatlım," dedi babam ve yağ şişesinin tıpasını dişleriyle çıkarmaya çalıştı.

Sonra beyaz kasketli bir adam geldi, bize kumda çukur kazma iznini kimin verdiğini sordu.

"İşte bu adam," dedi arkadaşlarım, babamı göstererek.

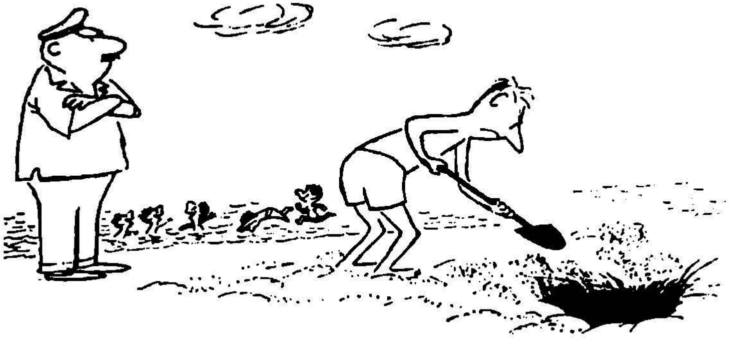
Ben çok gurur duyuyordum. Kasketli adam, babamı kutlayacak sanıyordum.

Ama adamın hiç öyle hoşnut bir hali yoktu.

"Deli misiniz nesiniz?" dedi adam. "Çocuklara böyle mi örnek oluyorsunuz?"

Hâlâ yağ şişesinin tıpasını çıkarmaya çalışan babam, "Ne olmuş?" dedi.

Kasketli adam bağırmaya başladı. İnanılır şey değildi, insanların bütünüyle sorumsuz olduğunu, çukura düşüp bacağımızı kırabileceğimizi, sular yükselince de yüzme bilmeyenlerin çukurda boğulabileceklerini, kumların kayabileceğini ve içimizden birinin

çukurda kalabileceğini, bu çukuru hemen kapatmak gerektiğini söyledi.

"Peki," dedi babam. "Şu çukuru doldurun bakalım çocuklar."

Ama arkadaşlar çukuru doldurmak istemiyordu.

"Çukuru açmak gırgırdı, kapamak değil," dedi Kırpık.

"Hadi yüzmeye gidelim!" dedi Bıngıl.

Hepsi koşarak gittiler.

Babamın başının dertte olduğunu gördüğüm için, ben kaldım. Babam, "Çocuklar! Çocuklar!" diye bağırdı.

Ama kasketli adam, "Onları rahat bırakın ve hemen bu çukuru doldurun," dedi, sonra da gitti.

Babam, derin derin içini çekti, sonra çukuru doldurmama yardım etti. Tek küreğimiz olduğu için bu iş oldukça zamanımızı aldı. Daha yeni bitirmiştik ki, annem yemek saatinin geldiğini, otele dönmek için acele etmemizi söyledi.

Çünkü geç kalırsanız otelde yemek vermiyorlar.

"Eşyalarını, kovanı, küreğini topla, gel," dedi annem.

Ben her şeyimi topladım, ama kovamı bulamadım.

"Yok zararı, gidelim," dedi babam.

Ben daha çok ağlamaya başladım.

Kırmızılı sarılı yaman bir kovaydı. Ne güzel kaleler yapıyordum onunla.

"Nereye bıraktın kovanı?" dedi babam.

Ben, belki şimdi doldurduğumuz çukurun dibinde kaldığını söyledim.

Babam bana, sanki güzel bir dayak atmak istiyormuş gibi baktı.

Ben daha çok ağlamaya başladım.

Babam da, peki, kovamı arayacağını, ama şu zırıltıyı lütfen kesmemi söyledi.

Babaların en kıyağıdır babam! Hâlâ tek küreğimiz olduğu için, babama yardım edemiyor, yalnızca onu seyrediyordum.

Birden, arkamızda birinin bağırdığını duyduk:

"Hey dalga mı geçiyorsunuz benimle, ha?"

Babam bir çığlık attı. Döndük, beyaz kasketli adamı gördük.

"Ben çukur açmanızı yasak etmemiş miydim?" dedi adam.

Babam ona, kovamı aradığımızı anlattı.

O zaman adam, "Peki, ama bir koşulla. Sonra çukuru kapatacaksınız," dedi.

Babamı denetlemek için de bir yere kımıldamadı.

"Ben Pıtırcık'la otele dönüyorum. Kovayı bulduğunda sen de gelirsin," dedi annem.

Biz gittik.

Babam otele çok geç geldi. Yorgundu. Karnı aç değildi. Hemen gidip yattı. Kovayı bulamamıştı. Ama dert değil. Sonradan kovamı odamda bıraktığımı anladım.

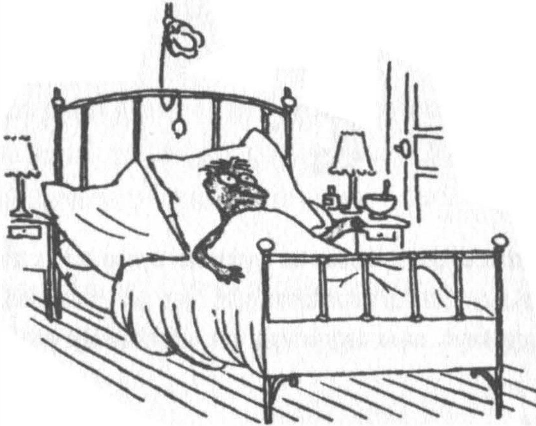
Öğleden sonra babamın güneş yanıkları için doktor çağırmak gerekti.

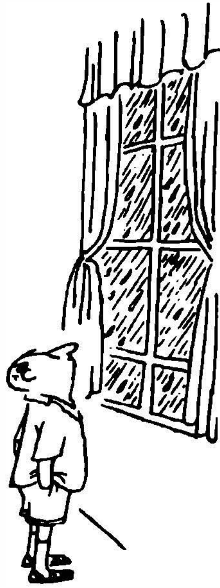
Doktor, babama iki gün yatmasını söyledi.

"Güneşin altında yağ sürmeden bu kadar kalınır mı?" dedi doktor.

"Ah, şimdi bizim işyerinde çalışan arkadaşları düşünüyorum da..." dedi babam.

Ama bunu söylerken artık hiç gülmüyordu.

Ne yazık ki güneş bazen bu kıyılardan ayrılıp bir tur atmaya gider. Güzel Kıyı Oteli'nin sahibinin gözü hep barometrededir. Çünkü müşterilerin keyfi, hava değişimiyle çok yakından ilgilidir.

Neşe Kaynağı

Tatilimizi bir otelde geçiriyoruz. Kıyısında plaj var, deniz var. Çok eğleniyoruz. Ama bugünü saymazsak. Çünkü bugün yağmur yağdı. Hiç hoş olmadı tabii. Ne yani, yalan mı? Aksi gibi yağmur yağınca büyükler bizi tutamıyorlar. Bizler de çekilmez oluyoruz.

Otelde çok arkadaşım var. Hepsi çok tatlı çocuklar. Ama her zaman pek uslu durmazlar.

Bugün çarşamba olduğundan, öğleyin yemekte makarna ve köfte vardı, ama hiç doymayan babamla Bıngıl'ın annesi, türlü de yediler.

Ben plaja gitmek istediğimi söyledim.

"Yağmur yağdığını görüyorsun. Tepemi attırma. Arkadaşlarınla otelin içinde oyna," dedi babam.

Ben arkadaşlarımla plajda oynamak istediğimi söyledim.

Babam, bir temiz dayak isteyip istemediğimi sordu.

Ben, tabii istemediğim için ağlamaya koyuldum.

Sofrada Hımbıl da esaslı bir zırıltı tutturdu. Fıldır'ın annesi, Fıldır'ın babasını, onları hep yağmur yağan bir yere götürmeye karar verdiği için kutladı. Fıldır'ın babası, bu kararın kendisinden çıkmadığını, yaşamında aldığı son kararın evlenmek olduğunu söyledi.

Dimdom tatlısını yere döktü. Babası ona bir tokat attı. Müthiş bir gürültü kopmuştu yemekhanede. Otelin patronu geldi, kahve servisinin salonda yapılacağını, plak dinleyeceğimizi ve radyoda, yarın yakıcı bir güneş olacağını söylediklerini bildirdi.

Salonda Bay Güleç, "Ben çocuklarla ilgilenirim," dedi.

Bay Güleç, gülmeyi ve herkesle arkadaş olmayı çok seven, pek sevimli bir adamdır. Durmadan önüne gelenin sırtına vurur.

Babam bundan hiç hoşlanmadı. Çünkü Bay Güleç kendisine vurduğunda, babamın sırtı güneşten cılk yaraydı.

Dün akşam Bay Güleç, sırtına bir perde, başına da bir abajur geçirdi.

Otelin patronu, babama, Bay Güleç'in gerçek bir neşe kaynağı olduğunu söyledi.

"Beni pek neşelendirmiyor," dedi babam ve yatmaya gitti.

Tatilini Bay Güleç'le geçiren Bayan Süzgün Güleç, hiç ağzını açmaz; hep yorgun bir hali vardır.

Bay Güleç, ayağa kalktı, bir kolunu kaldırdı ve bağırdı:

"Çocuklar! Beni iyi dinleyin! Şimdi sıraya girip ardımdan gelin. Hazır mısınız? Hedefimiz yemekhane! İleriii marş! Bir ki, bir ki, bir ki..."

Bay Güleç, yemekhaneye girdi, sonra hemen dışarı çıktı. Pek hoşnut görünmüyordu. Neden ardından gelmediğimizi sordu.

"Çünkü biz," dedi Cingöz, (ne aptal şey şu Cingöz!) "plaja gidip orada oynamak istiyoruz."

"Daha neler, daha neler," dedi Bay Güleç. "Bu yağmurda plaja gitmek için çılgın olmak gerek. Gelin benimle, burada çok daha güzel eğleneceğiz. Göreceksiniz, sonra hep yağmur yağmasını dileyeceksiniz."

Ve Bay Güleç, kahkahalarla gülmeye başladı.

"Gidelim mi?" diye sordum Dimdom'a.

"Başka çaremiz yok," dedi Dimdom.

Ötekilerin ardına takıldık.

Yemekhanede Bay Güleç, masaları iskemleleri kenara itti ve körebe oyunu oynayacağımızı söyledi.

"Ebe kim olsun?" diye sordu.

"Ebe siz olun," dedik.

"Peki," dedi Bay Güleç ve gözlerini bir mendille bağlamamızı söyledi.

APERITI

COCA
COLA
Sempé

Ama mendillerimizi görünce cebinden kendi mendilini çıkarmak zorunda kaldı. Sonra ellerini öne doğru uzattı ve bağırmaya başladı:

"Huu. Sizi yakalayacağım! Sizi yakalayacağım! Huuu!" diye.

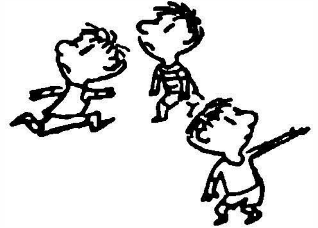
Kahkahalarla gülüyordu.

Dama oyununda üstüme yoktur. Bu yüzden, Hımbıl, dama oyununda herkesi yenebileceğini ve şampiyon olduğunu söyleyince, çok güldüm. Benim gülmem Hımbıl'ın hoşuna gitmedi.

"Madem öyle, görüşürüz," dedi.

Otelin patronundan dama oyununu istemek için salona gittik. Ötekiler de damada kimin daha güçlü olduğunu öğrenmek için ardımıza takıldılar. Ama otelin sahibi bize dama oyununu vermek istemedi. Bu oyunun büyükler için olduğunu, taşları yitirmemizi

istemediğini söyledi. Tartıştığımız sırada arkadan bir ses geldi:

"Yemekhaneden dışarı çıkmak yok!"

Bu, bizi aramaya çıkmış olan Bay Güleç' in sesiydi. Bay Güleç, gözleri artık bağlı olmadığı için bizi bulabilmişti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sesi de biraz titriyordu. Yeni piposuyla sabun köpükleri yaptığımı görünce, sesini babam gibi titreterek, "Peki," dedi Bay Güleç, "anneleriniz babalarınız öğlen uykusuna yattığına göre, salonda kalıp tatlı tatlı eğlenebiliriz. Çok hoş bir oyun biliyorum ben. Kalem kâğıt alıyorsunuz, ben bir harf söylüyorum, siz beş ülke adı, beş hayvan adı, beş kent adı yazıyorsunuz. Yitirene bir ceza vereceğiz."

Bay Güleç kâğıt, kalem bulmaya, biz de yemekhaneye iskemlelerle otobüsçülük oynamaya gittik.

Bay Güleç, bizi aramaya geldiğinde, sanırım biraz kırgındı.

"Herkes salona!" dedi.

Salona geçince, "A harfiyle başlıyoruz," dedi Bay Güleç. "Hadi işbaşına!"

Son hızla yazmaya koyulduk.

"Benim kalemimin ucu kırıldı," dedi Bıngıl.

"Efendim, Kırpık kopya çekiyor!" diye bağırdı Fıldır.

"Doğru değil, pis yalancı!" dedi Kırpık.

Fıldır, Kırpık'a bir tokat attı. Kırpık önce biraz şaşırdı, sonra Fıldır'ı tekmeledi. Bıngıl, tam "Avusturya" yazacağım sırada kalemimi elimden aldı. Ben burnuna bir yumruk patlattım. Bıngıl gözlerini yumdu, sağına soluna tokatlar savurmaya başladı.

Cingöz, "Hey çocuklar! Antlar ülke midir?" diye bağırıyordu.

Müthiş bir patırtı kopmuştu. Teneffüs kadar hoştu. Birden kütt! yere bir küllük düştü. Otelin sahibi koşarak geldi, bizi azarladı.

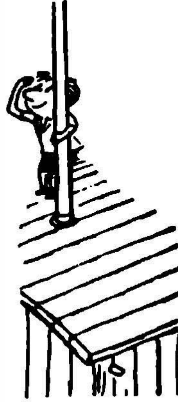
Ana-babalarımız salona geldiler, bizlerle ve otelin sahibiyle kapıştılar.

Bay Güleç çekip gitti.

Onu, akşam yemek saatinde Bayan Süzgün Güleç buldu. Bay Güleç, bütün gün deniz kıyısında oturmuş, yağmurun altında iyice ıslanmıştı.

Bay Güleç, gerçekten bir neşe kaynağıymış,

çünkü babam onu akşam otele girerken gördüğünde, o kadar gülmüş ki yemek bile yiyemedi. Oysa otelde, çarşamba akşamları türlü değil de balık çorbası veriyorlar.

Banyodaki küvetin kenarına çıkar, uzanıp dışarı bakacak olursanız, Güzel Kıyı Oteli'nden deniz de görülür. Ama küvetten kaymamaya dikkat etmek gerek. Hava güzel olunca, küvetten kayıp düşmediyseniz, uzaktaki Sisli Ada'yı da görebilirsiniz. Turizm Müdürlüğü'nün yayımladığı kitapçığa bakılırsa, bu Sisli Ada, ünlü Demir Maske'nin az kalsın hapsedileceği adaymış. Demir Maske'nin az kalsın içine atılacağı hücreyi gezebilir, oradaki küçük dükkândan hatıralık öteberi alabilirsiniz.

Sisli Ada

Ne güzel, tekneyle gezmeye çıkacağız. Bay Güleç'le Bayan Süzgün de gelecek.

Ama babam bundan pek hoşlanmadı. Çünkü sanırım Bay Güleç'i pek sevmiyor. Neden sevmediğini hiç anlayamıyorum.

Bizimle aynı otelde kalan Bay Güleç, gerçekten çok gırgır adam. Herkesi eğlendirmeye çalışıyor. Dün yemekhaneye takma bir burun ve koca bir bıyıkla geldi. Ben çok güldüm.

Annem, Bayan Güleç'e, Sisli Ada'ya gideceğimizi söylerken, Bay Güleç, "Çok iyi, biz de sizinle geliriz, böylece sıkılmazsınız," dedi.

Sonra babam, anneme, başımıza iş açtığını, bu neşe kaynağı bozuntusunun gezimizi burnumuzdan getireceğini söyledi.

Sabah piknik sepetimize soğuk et,

sandviç, haşlanmış yumurta, muz, meyve suyu şişeleri doldurup otelden çıktık. Çok hoştu.

Bay Güleç, beyaz gemici kasketiyle geldi.

Ben de tıpkısını istiyorum.

Bay Güleç, "Tayfa demir almaya hazır mı? İleri, bir ki, bir ki," dedi.

Babam, alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Annem de ona kocaman gözlerle baktı.

Tekneyi görünce ben biraz hayal kırıklığına uğradım. Çünkü ufacık bir şeydi. Adı "Çilli"ydi.

Teknenin kaptanı, kırmızı yüzlü, bereli bir adamdı. Altın sırmalı bir üniforması bile yoktu. Hiç de tatil dönüşü arkadaşlara anlatmak istediğim gibi değildi. Ama yok zararı, ben yine öyle anlatacağım, n'olacak yani, di mi ama.

"Ne haber kaptan, hazır mıyız?" dedi Bay Güleç.

"Sisli Ada'ya gidecek olan turistler siz misiniz?" diye sordu kaptan.

Sonra tekneye bindik. Bay Güleç oturmadı, "Yelkenleri açın!" diye bağırdı.

"Rahat durun, denize düşeceğiz," dedi babam.

"Evet, dikkatli olun Bay Güleç," dedi annem, sonra kesik kesik güldü, elimi sıktı ve korkmamamı söyledi.

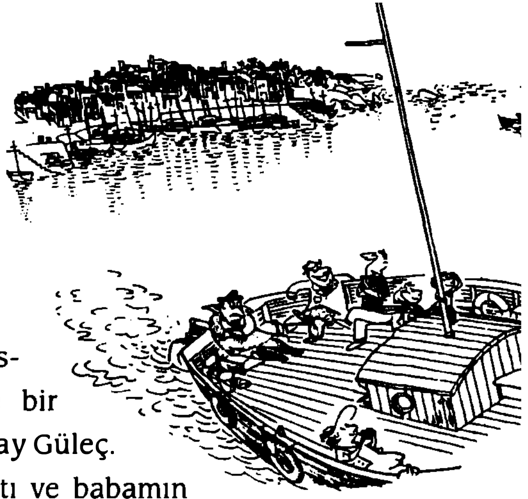
"Merak etmeyin," dedi Bay Güleç, anneme. "Eski

bir gemici var yanınızda."

"Denizci miydiniz siz?" diye sordu babam.

"Hayır, ama evimde, ocağın üstünde, şişe içinde bir gemim var," dedi Bay Güleç.

Bir kahkaha attı ve babamın sırtına hızlıca vurdu.

Kaptan, Bay Güleç'in isteğine uymadı, yelkenleri açmadı. Çünkü teknede yelken yoktu.

Töf töf eden ve evin önünden geçen otobüs gibi kokan bir motoru vardı teknenin.

Limandan ayrıldık. Ufacık dalgalar tekneyi hafif hafif sallıyordu, çok kıyaktı.

"Deniz durgun mu olacak?" diye sordu babam, kaptana.

Bay Güleç güldü, "Sizi deniz tutuyor sanırım," dedi babama.

"Beni mi? Dalga mı geçiyorsunuz? Ben yarı gemici sayılırım. Bahse girerim ki deniz sizi benden önce tutacak."

"Oldu! Bahse giriyoruz!" dedi Bay Güleç ve babamın sırtına vurdu.

Babam Bay Güleç'e bir tokat atacak sandım, ama atmadı.

"Deniz tutunca ne olur anne?" diye sordum.

"Başka şeyden konuşalım yavrucuğum," dedi annem.

Dalgalar daha da yükseldi. Gittikçe daha kıyak oluyordu. Bulunduğumuz yerden oteli görüyorduk, karşıdan bakınca çok daha ufaktı. Banyomuzun penceresini de tanıdım. Çünkü annem kırmızı mayosunu banyonun penceresinde kurutuyordu.

Sisli Ada'ya bir saatte varılıyormuş. Bu kadar kısa yolculuk da olur muymuş?

"Size çok komik bir fıkra anlatacağım. İki dilencinin canları makarna çekmiş," dedi Bay Güleç, babama.

Ne yazık ki, fıkranın gerisini öğrenemedim, çünkü Bay Güleç fıkrayı babamın kulağına eğilerek anlattı.

"Fena değil. Peki, siz midesi bozulup da doktora giden adamın öyküsünü biliyor musunuz?" dedi babam.

Bay Güleç öyküyü bilmediği için, babam Bay Güleç'in kulağına eğildi.

Çok oldular ama!

Annem dinlemiyor, otele bakıyordu.

Bayan Süzgün, her zamanki gibi susuyordu. Zaten hep yorgun bir hali vardır.

Sisli Ada'yı karşıdan görüyorduk. Biraz uzaktaydı. Dalgaların beyaz köpüğü ortasında çok güzel duruyordu.

Ama Bay Güleç adaya bakmıyor, babamı izliyordu. Ne tuhaf şey, ille de babama tatile çıkmadan önce lokantada yediklerini saymak istedi.

Genellikle Bay Güleç'le konuşmaktan hoşlanmayan babam ise, Bay Güleç'e düğününde yediklerini anlattı.

Fıkraları dinlerken benim iyice karnım acıkmıştı. Annemden bir yumurta istedim, ama beni duymadı, elleriyle kulaklarını tıkamıştı çünkü, herhalde rüzgârdan ötürü.

"Biraz solgun görünüyorsunuz. Şimdi bir bardak ılık kuzu yağı içseniz çok iyi gelirdi," dedi Bay Güleç.

"Evet, çikolatalı midyelerle çok iyi gider," dedi babam.

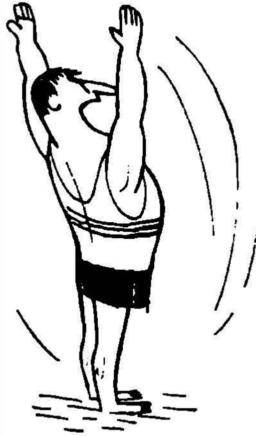
Sisli Ada'ya iyice yaklaşmıştık artık.

"Geldik sayılır. Gemiden inmeden önce bir parça soğuk et ya da bir sandviç yiyebilir miyiz?" dedi Bay Güleç, babama.

"Tabii, denizde insan çabuk acıkır," dedi babam.

Babam, piknik sepetini aldı, sonra teknenin sahibine döndü, "İnmeden önce bir sandviç yer miydiniz kaptan?" diye sordu.

Size bir şey söyleyim mi? Biz hiç Sisli Ada'ya yanaşamadık; çünkü kaptan, sandviçi görünce kendini çok kötü hissetti ve bir an önce limana dönmek zorunda kaldık.

Plaja yeni bir beden eğitimi öğretmeni geldi. Bütün ana-babalar çocuklarını onun derslerine yazdırdılar. Çocukları günde en az bir saat oyalamanın, çocuklar için de, kendileri için de çok yararlı olacağını düşündüler.

Beden Eğitimi

Dün beden eğitimi öğretmenimizle tanıştık.

"Ben Herkül Topuz'um. Ya siz?" dedi öğretmen.

"Biz değiliz," dedi Hımbıl.

Buna çok güldük.

Oteldeki bütün arkadaşlar oradaydı: Bıngıl, Dimdom, Cingöz. Ne aptal şey şu Cingöz! Sonracıma Cafcaf. Sonracıma Hımbıl. Sonracıma Fıldır.

Beden eğitimi dersine bir sürü çocuk daha gelmişti, ama onlar Deniz Oteli'yle Plaj Oteli'nin çocukları. Biz Güzel Kıyı Oteli'nin çocukları, onları pek sevmeyiz.

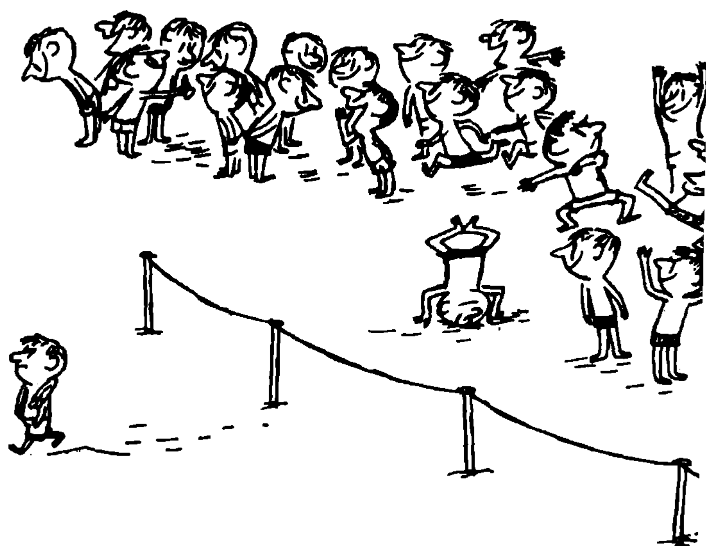
Gülmemiz bitince, öğretmen kollarını kavuşturdu, ortaya iki kas yığını çıktı.

"Böyle kollarınız olsun ister miydiniz?" diye sordu.

"Pöh!" dedi Bıngıl.

"Bence hiç güzel değil," dedi Cafcaf.

Ama Hımbıl, aslında arkadaşlara caka satmak için kollarında böyle şeyler olmasını isteyebileceğini söyledi. Hımbıl sinirimi bozuyor, dikkatleri üstüne çekmekten başka derdi yok.

"Uslu durur, hiçbir dersi kaçırmazsanız, dönüşte sizin de böyle kollarınız olur," dedi öğretmen. Sonra da sıraya girmemizi söyledi.

Hımbıl bana dedi ki:

"Benim kadar güzel takla atamazsın."

Hemen bir takla attı.

Güldüm. Çünkü, övünmek gibi olmasın ama, benim taklalarım gerçekten müthiştir.

Hemencecik ben de ufak bir gösteri yaptım.

"Ben de takla atabilirim, ben de, ben de!" dedi Dimdom, ama hiç de takla atamıyor.

Asıl Cafcaf'ınkiler hiç fena değil. Cingöz'ünkülerden çok daha iyi yani.

Hep birlikte taklalar atarken, birden bir düdük sesi duyduk.

"Bu maskaralık hiç bitmeyecek mi?" diye bağırdı öğretmen. "Sıra olun dedim! Soytarılıklarınızı dersten sonra yaparsınız!"

Biz, olay çıkmasın diye sıra olduk.

Öğretmen, bize, kaslar edinmek için ne yapmak gerektiğini göstereceğini söyledi. Kollarını kaldırdı, indirdi, kaldırdı, indirdi, bir daha kaldırdı ve Deniz Oteli'nden bir çocuk, otelimizin güzel olmadığını söyledi.

"Doğru değil! Bizim otel harikadır! Asıl sizinki bir şeye benzemiyor!" diye bağırdı Hımbıl.

"Bizim otelde, her akşam çikolatalı dondurma veriyorlar," dedi Plaj Oteli'nden biri.

"Bize öğleleri de veriyorlar. Perşembeleri de kayısılı pasta var," dedi Deniz Oteli'nden biri.

"Bu söyleşi daha çok mu sürecek?" diye gürledi beden eğitimi öğretmeni.

Kollarını sallamıyordu artık. Çünkü onları kavuşturmuştu. Şimdi kımıldayan yalnızca burun delikle-

riydi. Ama ben, kaslarımızı bu yöntemle geliştirebileceğimizi hiç sanmıyorum.

Öğretmen, eliyle yüzünü sildi, kol hareketlerini sonraya bıraktığını, şimdi oyun oynayacağımızı söyledi. Beden eğitimi öğretmenimiz çok tatlı bir adam.

"Yan yana dizilin. Düdük sesiyle koşmaya başlayacaksınız. Bakalım oradaki güneşliğe ilk kim varacak? Hazır mısınız?"

Düdüğünü çaldı, ama bir tek Bıngıl koştu. Biz, Hımbıl'ın plajda bulduğu deniz kabuğuna bakıyorduk çünkü.

Cafcaf, geçen gün çok daha büyük bir kabuk bulduğunu, küllük yapması için onu babasına armağan edeceğini söyledi.

Öğretmen düdüğünü yere attı, üstünde birkaç kez tepindi. En son, sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusu olan Çarpım'ın böyle öfkelendiğini görmüştüm. Aritmetik sınavında ikinci olmuştu çünkü.

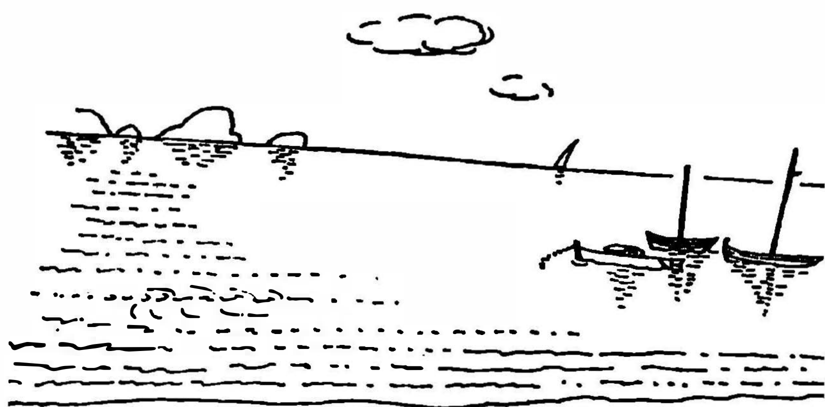
"Sözümü dinleyecek misiniz siz?" diye bağırdı öğretmen.

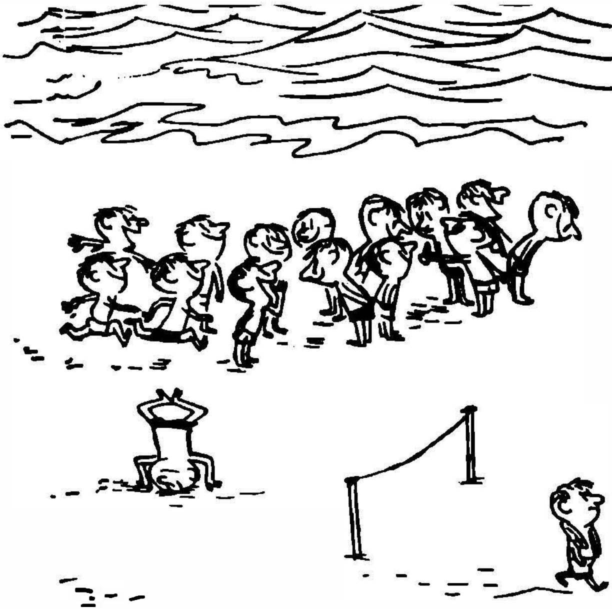
"Dinliyoruz ya. Birazdan koşacağız işte. Aceleniz ne?" dedi Hımbıl.

Öğretmen gözlerini yumdu, yumruklarını sıktı, oynayan burun deliklerini havaya kaldırdı. Başını indirdiğinde, çok yavaş, çok tatlı konuştu:

"Baştan başlıyoruz. Herkes hazır olsun."

"Daha neler! Haksızlık bu. Neden baştan başlaya-

cakmışız? Yarışı ben kazandım. Babama söyleyeceğim işte," dedi Bıngıl.

Ağlamaya, kumu tekmelemeye koyuldu. Madem öyle, alıp başını gideceğini söyledi. Ve ağlaya ağlaya gitti.

Bence iyi etti. Çünkü öğretmen, ona, babamın otelde verdikleri türlüye baktığı gibi bakıyordu.

"Çocuklar! Arkadaşlar! Sevgili yavrularım! Dediğimi yapmazsanız... hiç unutamayacağınız bir dayak atarım size!"

"Daha neler. Beni yalnızca annem, babam, amcam ve dedem dövebilir," dedi biri.

"Kim dedi bunu?"

"İşte o," dedi Hımbıl, Plaj Oteli'nden kısacık boylu bir çocuğu göstererek.

"Doğru değil, yalancı!" dedi Bücür.

Hımbıl, çocuğun yüzüne kum attı. Bücür de Hımbıl'ın suratına bir tokat yapıştırdı. Bücür, eskiden de beden eğitimi yapmış olmalı bence. Hımbıl, öylesine şaşırdı ki, ağlamayı bile unuttu. Hepimiz dövüşmeye koyulduk. Ama Deniz Oteli'yle Plaj Oteli'ndekiler doğrusu çok kalleş.

Dövüşümüz bittiğinde, kumda oturan öğretmen, ayağa kalktı, "Oldu. Şimdi başka bir oyuna geçiyoruz. Denize doğru dönün. İlk düdük sesinde suya atlayacaksınız. Tamam mı?" dedi. "Hazır mısınız? Düüt!"

Bu çok hoşuma gitti. Plajda her şeyden çok kumla denizi severiz. Olanca hızımızla koştuk, birbirimize su sıçrattık, dalgaların üstünden atladık.

Cingöz, "Bakın bana. Bakın bana, kulaç atıyorum!" diye bağırıyordu.

Başımızı çevirdiğimizde, beden eğitimi öğretmeninin artık orada olmadığını gördük.

Bugün yeni bir beden eğitimi öğretmeni geldi.

"Benim adım Gürbüz Tarzan. Ya sizinki?" dedi.

Tatil çok iyi geçmektedir. Pıtırcık'ın babasının, "türlü" yemeği dışında otelden hiçbir şikâyeti yoktur. Beden eğitimi öğretmenleriyle araları iyi olmadığından, çocuklar enerjilerini harcamak için başka eğlenceler aramaktadırlar.

Tatil Eğlencesi

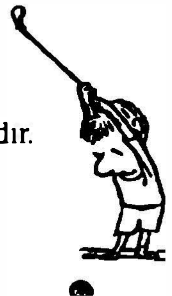
Bugün, hatıralık eşya satan mağazanın yanındaki oyuncak golf alanına gitmeye karar verdik. Çok esaslı şey şu oyuncak golf. Size anlatayım: On sekiz delik var, toplarla sopalar veriyorlar, topları ne kadar az vuruşta deliklere sokabilirseniz o kadar iyi. Deliklere varmak için küçük şatolardan, nehirlerden, dönemeçlerden, dağlardan, merdivenlerden geçmek gerekiyor. Dedim ya, müthiş bir şey. Yalnızca ilk delik çok basit.

Ama ne yazık ki golfun patronu, yanımızda bir büyük olmadığı zamanlar oynamamıza izin vermiyor.

Biz de gittik, babama bizimle gelmesini önerdik; ben, Bıngıl, Fıldır, Hımbıl, Dimdom, Cafcaf, bir de Cingöz. Ay ne aptal şey şu Cingöz!

Kuma uzanmış gazetesini okumakta olan babam, "Hayır," dedi.

"Hadi, n'olur, kalleşlik etmeyin," dedi Fıldır.

"Hadi n'olur, hadi n'olur!" diye bağırdı ötekiler.

Ben ağlamaya koyuldum. Golf oynamazsam bir sandala binip çok uzaklara gideceğimi, bir daha da hiç dönmeyeceğimi söyledim.

"Gidemezsin, yanında bir büyük olmazsa sana sandal kiralamazlar," dedi Cingöz.

E, yani, şu Cingöz yok mu, çok aptal şey!

"Hıh, benim sandala ihtiyacım yok. Ben kulaç atarak da çok uzaklara gidebilirim," dedi Cafcaf.

Cafcaf'a da illet oluyorum, dikkati üstüne çekmek için ne yapacağını bilemiyor.

Babamın çevresini sarmış, tartışıyorduk, sonracıma babam gazetesini buruşturdu, kuma fırlattı.

"Oldu, tamam, sizi oyuncak golfe götürüyorum," dedi.

Valla benim babam babaların en tatlısı. Bunu böylece kendisine de söyledim, sonra boynuna sarılıp yanaklarından öptüm.

Golfün patronu bizi görünce oynamamıza izin vermek istemedi.

"Hadi n'olur! Hadi n'olur!" diye bağırdık.

Sonunda kabul etti. Babama, bize gözkulak olmasını söyledi.

İlk deliğin, hani çok kolay olanın yanına gittik. Bir sürü şey bilen babam, bize sopayı nasıl tutmamız gerektiğini öğretti.

"Ben biliyorum!" dedi Cafcaf, topa vurmak istedi.

Ama Hımbıl, oyuna onun başlaması için hiçbir neden olmadığını söyledi.

"Okulda, derse kalktığımız zamanki gibi alfabe sırasına göre oynayalım," dedi Bıngıl.

Ama ben yanaşmadım. Çünkü, adım Pıtırcık. P harfi ise alfabede çok gerilerdedir. Okulda bu çok hoş bir şey, ama golfte büyük haksızlık.

Sonra golfün patronu geldi, artık başlamamızı, çünkü sırada bir sürü insanın beklediğini söyledi.

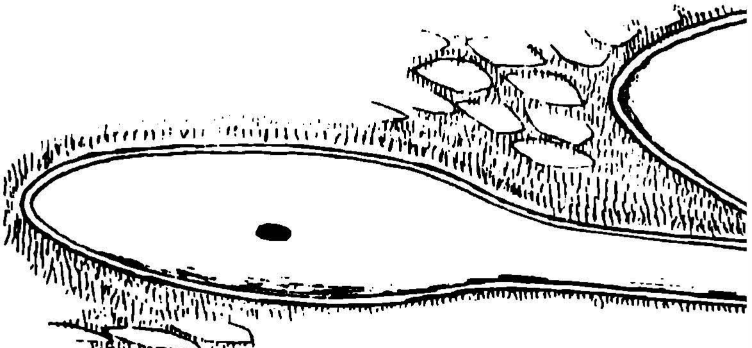
"İlk Hımbıl topa vuracak, bugün en uslu o durdu," dedi babam.

Hımbıl geldi, dehşet bir vuruş yaptı, top havaya sıçradı, tel örgünün üstünden atladı, yolda duran bir arabaya çarptı.

Hımbıl ağlamaya koyuldu.

Babam, topu almaya gitti.

Bir türlü geri dönmüyordu babam. Çünkü duran arabanın içinde bir bey vardı, bu bey arabadan indi, tuhaf hareketler yaparak babama bir şeyler anlattı. İnsanlar çevrelerine toplanmış gülüyordu.

Biz oyunu sürdürmek istiyorduk, ama Hımbıl deliğin üstüne oturmuş ağlıyor, topunu getirmezlerse oradan kalkmayacağını, hepimizin çok kötü olduğunu söylüyordu.

Sonra babam elinde topla geldi. Hiç keyifli görünmüyordu.

"Biraz daha dikkatli olun," dedi babam.

"Olur," dedi Hımbıl. "Verin topu."

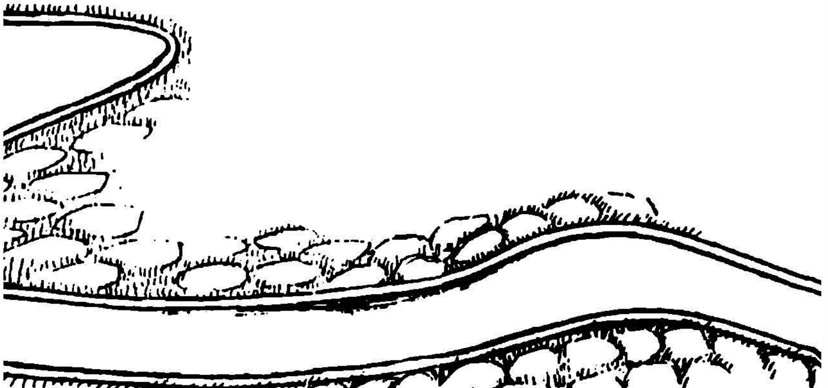
Ama babam topu Hımbıl'a vermek istemedi. Bugünlük yettiğini, Hımbıl'ın artık başka bir gün oynayacağını söyledi.

Bu sözler Hımbıl'ın hiç hoşuna gitmedi, sağa sola tekmeler savurmaya, herkesin kendisini sömürdüğünü, artık içine tak ettiğini, gidip babasını çağıracağını söyledi durdu. Sonra da gitti.

"Şimdi sıra bende," dedi Bıngıl.

"Hayır efendim, şimdi ben oynayacağım," dedi Dimdom.

Bıngıl, sopasıyla Dimdom'un başına vurdu. Dimdom, Bıngıl'a bir tokat attı.

Golfün patronu koşarak geldi.

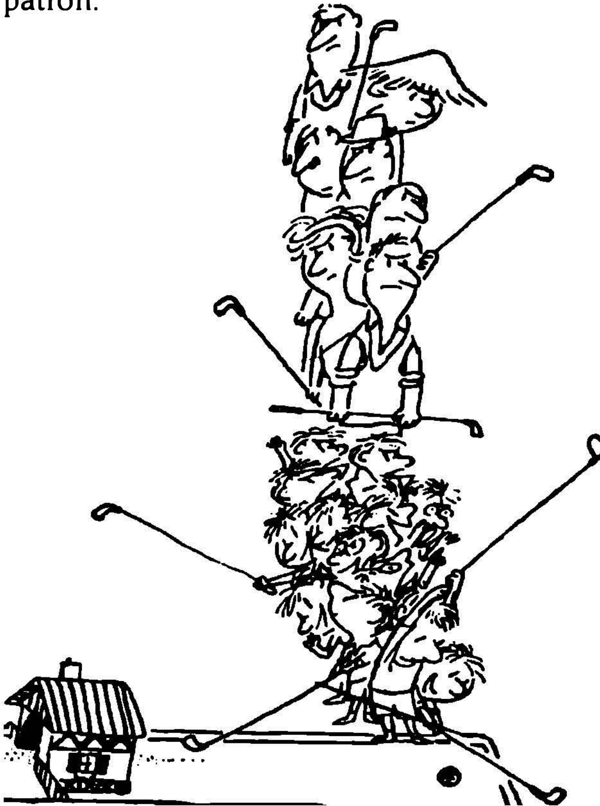
"Bana bakın! Hemen veletlerinizi toplayıp gidin burdan. Oynamak için kaç kişi sırada bekliyor biliyor musunuz?" diye bağırdı babama.

"Ağzınızı bozmayın. Bu çocuklar oynayabilmek için para verdiler, oynamak haklarıdır," dedi babam.

"Aferin!" dedi Fıldır, babama.

Bütün arkadaşlar babamı tutuyordu. Yalnızca Dimdom'la Bıngıl, dövüştükleri için bu konuyla ilgilenmiyorlardı.

"Demek öyle. Polis çağırırsam görürsünüz," dedi patron.

"Çağırın. Polisin kime hak vereceğini siz de görürsünüz," dedi babam.

Golfün patronu, yoldaki polise, "Bingo!" diye seslendi.

Polis geldi.

"Ne var Ernesto?" diye sordu polis.

"Bu bey, öbür oyuncuların oynamasını engelliyor," dedi golfün patronu.

"Evet," dedi bir adam. "Topa vurabilmek için yarım saattir bekliyoruz."

"Bu yaşta yapacak daha ilginç bir şey bulamadınız mı?" diye sordu babam.

"Neee? Siz mini golften hoşlanmıyorsanız hiç olmazsa başkalarının işine karışmayın," dedi golfün patronu.

"Haa, adamın biri, golf topu arabasını çiziktirdi diye şikâyet ediyordu," dedi polis.

"Biz oynayamayacak mıyız?" diye sordu, bekleyen adam.

Sonra Hımbıl, babasıyla geldi.

"İşte o!" dedi, babamı işaret ederek.

"Oğlumun, arkadaşlarıyla oynamasına engel oluyormuşsunuz," dedi Hımbıl'ın babası.

Sonra babam bağırdı, golfün patronu bağırdı, herkes bağırdı, polis düdüğünü öttürdü, sonunda babam bizi dışarı çıkardı.

Cafcaf hiç hoşnut değildi. Kimsenin ona bakmadı-

ğı sırada, topu bir kerede deliğe soktuğunu söylüyordu, ama ben bunun palavra olduğuna eminim.

Mini golfte çok eğlendiğimiz için yarın ikinci deliği denemeye karar verdik.

Yalnız, bilmiyorum, acaba babam yine bizimle gelmeye yanaşacak mı?

Hayır, Pıtırcık'ın babası bir daha hiç mini golf alanına gitmedi. Tıpkı "türlü" yemeği gibi, golf oyunundan da nefret etti. Pıtırcık'ın annesi, türlü yemeği yüzünden sakın rezalet çıkarmaması konusunda, kocasını uyardı. Pıtırcık'ın babası da, bu kadar pahalı bir otelde böyle uyduruk yemekler verilmesinin asıl büyük rezalet olduğunu söyledi. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de yağmurlar başladı.

Dükkâncılık Oynadık

Kızlarla can sıkıcı olan şudur: Doğru dürüst oynamasını bilmezler, sürekli ağlarlar, bir sürü sorun çıkarırlar.

Otelde üç kız var. Adları İffet, Şirret, Afet.

Şirret, arkadaşım Hımbıl'ın kız kardeşi. Durmadan dövüşürler.

Hımbıl, bana, kızların kardeş olunca hiç çekilmediklerini, böyle sürerse evden kaçacağını söyledi.

Hava güzel olup da plaja indik mi, kızlar bizi rahatsız etmez. Aptal aptal oyunlar oynarlar, kumdan kaleler yaparlar, fiskoslaşırlar, kırmızı kalemle tırnaklarını boyarlar.

Bizse arkadaşlarla müthiş şeyler yaparız. Koşarız, takla atarız, futbol oynarız, sonracıma yüzeriz, sonracıma dövüşürüz. Anlayacağınız, kıyak şeylerle uğraşırız.

Ama hava güzel olmayınca iş başkadır, hep birlikte otelde oturmak zorunda kalırız.

Dün hava güzel değildi, sürekli yağmur yağdı. Yemekte mantı verdiler, türlüden çok daha güzeldi. Sonra ana-babalarımız öğlen uykusuna yattılar. Biz, Hımbıl, Fıldır, Cingöz, Bıngıl, Cafcaf, Dimdom'la salonda sessizce iskambil oynuyorduk. Hiç soytarılık etmiyorduk. Çünkü yağmur yağınca ana-babalarla dalga geçilmez. Zaten bütün bu tatil boyunca, ana-babalarla pek sık dalga geçilemedi.

Sonra salona kızlar girdi.

"Biz de sizinle oynamak istiyoruz," dedi Şirret.

"Bizi rahat bırak, yoksa tokatı yersin!" dedi Hımbıl.

Şirret bundan hiç hoşlanmadı.

"Sizinle oynayamazsak ne yapacağım biliyor musun Hımbıl? Her şeyi anneme babama anlatacağım. Seni de arkadaşlarını da cezalandıracaklar. Artık akşama tatlı yerine avucunuzu yalarsınız," dedi.

"Peki, öyleyse, bizimle oynayabilirsiniz," dedi Cingöz.

Ee, yaanii, şu Cingöz de yok mu, gerçekten pek aptal şey.

"Sana soran olmadı," dedi Hımbıl.

Bunun üzerine Cingöz ağlamaya koyuldu, cezalandırılmak istemediğini, bunun haksızlık olduğunu, tatlı yiyemezse gidip intihar edeceğini söyledi.

Bizim bu işe bayağı canımız sıkıldı. Çünkü Cin-

göz'ün kopardığı tantana, ana-babalarımızı uyandıracaktı.

"Ne yapalım?" diye sordum Dimdom'a.

"Çare yok," dedi Dimdom.

Ve sonunda kızların bizimle oynamasına izin verdik.

Sınıf arkadaşım şişko Lüplüp'ü anımsatan Afet, "Ne oynayacağız?" diye sordu.

"Dükkâncılık oyunu," dedi İffet.

"Deli misin, nesin?" dedi Hımbıl.

"Peki Hımbıl, hemen babamı uyandırmaya gidiyorum. Uyandırıldığı zaman nasıl olduğunu bilirsin," dedi Şirret.

Bunun üzerine Cingöz ağlayıp ille de dükkâncılık oynamak istediğini, Fıldır da dükkâncılık oynamaktansa gidip kendi eliyle Hımbıl'ın babasını uyandırmayı yeğlediğini söyledi. Ama Bıngıl, akşama galiba çikolatalı dondurma vereceklerini müjdeleyince, biz de, "Peki öyleyse, olsun," dedik.

Şirret, bir masanın ardına geçti, kâğıtları ve küllükleri masanın üstüne dizdi. Kendisinin bir satıcı ba-

yan, masanın tezgâh, masanın üstündekilerin de satılık şeyler olduğunu, bizim de gelip kendisinden bir şeyler satın alacağımızı söyledi.

"Evet. Ben de çok güzel, çok zengin bir bayanım. Bir arabam ve bir sürü kürküm var," dedi Afet.

"Evet. Ben de daha güzel, daha zengin bir başka bayanım. Pimpom Amcamınki gibi kırmızı koltuklu bir arabam ve yüksek topuklu ayakkabılarım var," dedi İffet.

"Evet, Cafcaf da Afet'in kocası olsun," dedi Şirret.

"Hayır, istemem," dedi Cafcaf.

"Neden istemiyormuşsun bakiiim?" diye sordu Afet.

"Sen şişkosun ondan," dedi Cafcaf.

"Herhalde benim kocam olmayı istiyordur," dedi İffet.

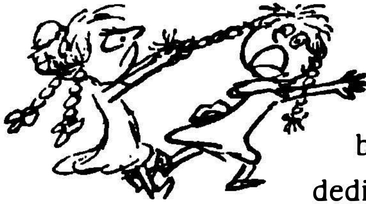
"Doğru değil işte," dedi Afet ve Cafcaf'ın yanağına bir tokat yapıştırdı.

Cingöz ağlamaya koyuldu.

Cafcaf, Cingöz'ü susturabilmek için, herkesin kocası olmaya razı olduğunu söyledi.

"Peki, şimdi oynamaya başlıyoruz. Pıtırcık, sen ilk müşterimsin. Ama çok yoksulsun, yemek alacak paran yok. Ben çok eliaçık bir insan olduğumdan sana parasız bir sürü şey veriyorum," dedi Şirret.

"Ben oynamıyorum. İffet'in bana söylediklerini duyduktan sonra artık hiç birinizle konuşamam," dedi Afet.

"Bak sen! Nazlı Hanımcığım! Arkamdan Şirret'e söylediklerini bilmiyor muyum sanıyorsun?" dedi İffet.

"Yalancı! Şirret'in arkasından asıl sen neler söyledin!" dedi Afet.

"Arkamdan Afet'e ne söyledin İffet?" diye sordu Şirret.

"Hiç. Arkandan hiçbir şey söylemedim. İşte bunu söyledim," dedi İffet.

"Ne yüzsüzsün! Bana çok yakışacak olan pembe çiçekli mayonun bulunduğu mağazanın önünde söylemiştin ya, hatırlamıyor musun?" diye bağırdı Afet.

"Yalan! Ama Şirret, plajda ona benim hakkımda neler söylediğini anlattı," diye bağırdı İffet.

"Hey kızlar! Oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?" diye sordu Hımbıl.

Afet, Hımbıl'a işlerine karışmamasını söyledi, sonra da yüzünü tırmaladı.

Şirret, "Abimi rahat bırak," dedi. Sonra da Afet'in örgülerine asıldı.

Afet, bağırmaya başladı. Şirret'e bir tokat attı.

Hımbıl buna çok güldü.

Sonra Cingöz ağladı. Kızlar da müthiş bir gürültü kopardılar.

Anneler babalar salona inip ne olduğunu sordular.

"Uslu uslu dükkâncılık oynayacaktık, erkekler bırakmıyor," dedi İffet.

Hepimize tatlıyı yasak ettiler.

Fıldır haklıymış, akşam yemekte çikolatalı dondurma vardı.

Tatilin son günü, güneş geri döndü. Bütün arkadaşlarla vedalaşmak, eşyaları toplamak, yeniden trene binmek gerekiyordu. Güzel Kıyı Oteli'nin sahibi, Pıtırcık'ın babasına yolda yemesi için bir kap "türlü" yemeği önerdiyse de, Pıtırcık'ın babası bu öneriyi kesinlikle geri çevirdi.

Eve Döndük

Ben eve döndüğümüz için çok sevinçliyim.

Ama tatildeki arkadaşlarım burada değil, buradaki arkadaşlarım da tatilde.

Ben şimdi tek başımayım. Bu büyük haksızlık aslında. Bu nedenle de ağlamaya koyuldum.

"Aaa, lütfen!" dedi babam. "Yarın işbaşı yapıyorum. Biraz dinlenmek niyetindeyim bugün. Lütfen başımı ağrıtma."

"Çocuğa karşı daha anlayışlı olsana. Çocukların tatil dönüşü ne sinirli olduklarını bilirsin," dedi annem.

Sonra beni öptü. Sonra yüzümü temizledi. Sonra burnumu sildi ve uslu uslu eğlenmemi söyledi.

Ben, peki ama, oyalanacak şey bulamadığımı söyledim.

"Neden bir fasulye tanesini filizlendirmiyorsun?" diye sordu annem.

Bir fasulye alıp ıslak bir pamuğun arasına koyunca sonradan sap ve yapraklar çıktığını, bunun da çok eğlenceli olduğunu, babamın bana bunun nasıl yapıldığını göstereceğini söyledi.

Sonra annem odamı toplamaya gitti.

Salonun kanepesi üstünde yatan babam, derin derin içini çekti ve pamuğu getirmemi söyledi.

Banyoya gittim. Çok şey devirmedim. Yere dökülen pudra nasıl olsa biraz suyla kolayca temizlenir. Salona döndüm.

"İşte pamuk, babacığım," dedim.

"Peki, şimdi git, mutfaktan bir fasulye tanesi getir," dedi babam.

Mutfakta fasulye bulamadım. Pasta da. Çünkü tatile çıkarken annem, peynirin dışında her şeyi atmıştı. Tatil dönüşü de dolapta kalan o peynir yüzünden mutfağın penceresini açmak gerekmişti.

Salona dönünce, babama fasulye bulamadığımı söyledim.

"Peki, boşver, ne yapalım," dedi, yeniden gazetesine daldı.

Ben de ağlayıp zırladım:

"Bir fasulye tanesini filizlendirmek istiyorum! Bir fasulye tanesini filizlendirmek istiyorum!"

"Pıtırcık, şimdi dayak yiyeceksin!" dedi babam.

E, valla, bu da harika! Bir fasulye tanesi filizlendirmemi istiyorlar, sonra fasulye yok diye beni cezalandıracaklar, iyi be! İşte o zaman gerçekten ağlamaya başladım. Annem koştu; olanları öğrenince, "Köşedeki bakkala git, sana bir fasulye tanesi versinler," dedi.

"Hah! Dönmek için de sakın acele etme," dedi babam.

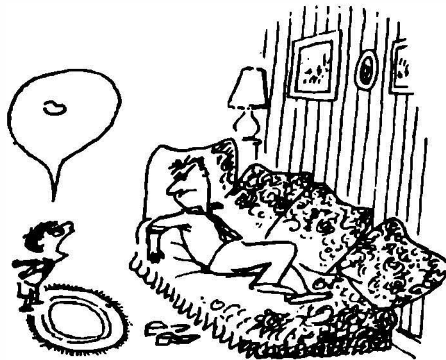
Ben köşedeki bakkala gittim. Çok tatlı adamdır bakkal. Çünkü ara sıra bana bisküvit verir. Ama bu kez hiçbir şey vermedi, çünkü dükkân kapalıydı. Tatil nedeniyle kapalı olduğunu anlatan bir de kâğıt yapıştırmıştı kapısına.

Koşarak eve geldim. Babam hâlâ kanepenin üstündeydi. Ama artık okumuyordu. Gazeteyle yüzünü örtmüştü.

"Bakkal kapalı. Benim yine fasulyem yok!" diye bağırdım.

Babam hemen doğruldu.

"Hı? Ne? Ne oluyor?" diye sordu.

Her şeyi baştan anlatmak zorunda kaldım.

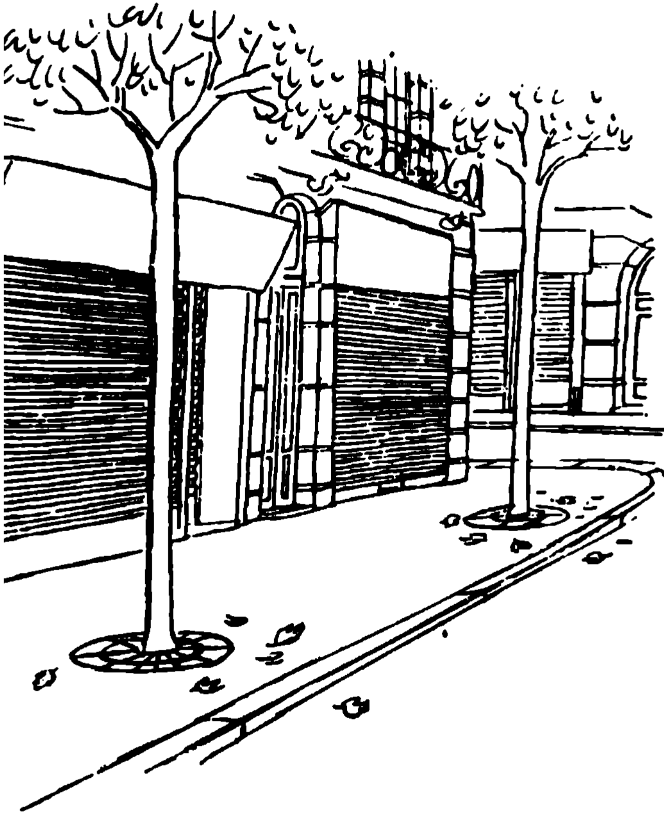
Babam eliyle yüzünü sildi, derin derin içini çekti ve elinden hiçbir şey gelemeyeceğini söyledi.

"Ben pamuğumun içinde ne filizlendireceğim peki?" diye sordum.

"Pıtırcık! Yetti artık! Git odanda oyna!" diye bağırdı babam.

Ben ağlayarak odama gittim. Annem odamı topluyordu.

"Ah Pıtırcık, buraya girme. Git salonda oyna. Ne-

den sana söylediğim gibi bir fasulye tanesi filizlendirmiyorsun?"

Salonda babam bağırmaya yeltenmeden, beni annemin yolladığını ve ağladığımı duyarsa çok bozulacağını söyledim.

"Peki ama uslu dur," dedi babam.

"İyi ama, filizlendireceğim fasulyeyi nereden bulacağım?" diye sordum.

"Git mutfaktan mercimek getir. Fasulyenin yerini tutar," dedi babam.

Bol bol mercimek vardı mutfakta. Buna çok sevindim.

Sonra babam, pamuğu nasıl ıslatmak gerektiğini, mercimekleri pamuğun içine nasıl yerleştireceğimi gösterdi.

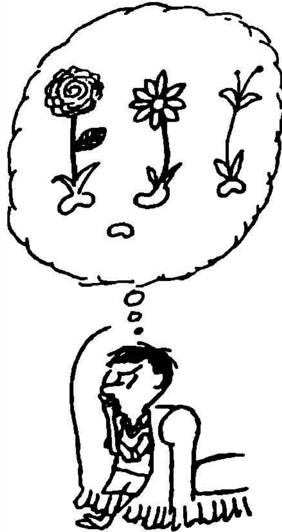
"Şimdi bunları küçük bir tabağa koy, sonra da pencerenin kenarına yerleştir. Bir süre sonra sap ile yapraklar çıkacak," dedi.

Yeniden yattı.

Ben babamın dediği gibi yaptım. Bekledim. Ama hiç sap filan çıkmadı. Nerede bir yanlışlık yaptığımızı kendi kendime sordum. Bir yanıt bulamadığım için babamın yanına gittim.

"Ne oldu yine?" diye bağırdı babam.

"Mercimeklerden sap çıkmıyor," dedim.

"Sana bir güzel dayak atayım mı?" diye bağırdı babam.

Ben, evi bırakıp gideceğimi, çok mutsuz olduğumu, beni bir daha görmeyeceklerini, çok özleyeceklerini, o mercimek hikâyesinin palavra olduğunu söyledim. Annem koşarak salona girdi.

"Çocuğa biraz daha anlayışlı olamaz mısın?" dedi babama. "Ben evi topluyorum, onunla da ilgilenemem herhalde, değil mi?.."

"Bir adamın da evinde biraz rahat etmeye hakkı vardır herhalde, değil mi?" diye yanıtladı babam.

"Zavallı annem haklıymış!" dedi annem.

"Lütfen, hiç de zavallı olmayan anneni bu işe karıştırma!" diye bağırdı babam.

"Hah. İyi! Şimdi de anneme hakaret et!" dedi annem.

"Ben mi annene hakaret ediyorum?" diye bağırdı babam.

Annem ağlamaya, babam salonda bağırarak volta atmaya başladı.

Ben, mercimeklerimi hemen filizlendirmezlerse, kendimi öldüreceğimi söyledim.

Annem de beni dövdü.

E, yani bu ana-babalar yok mu, tatil dönüşü bütünüyle çekilmez oluyorlar!

Kitapla ilgili düşüncelerim:

....

cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...

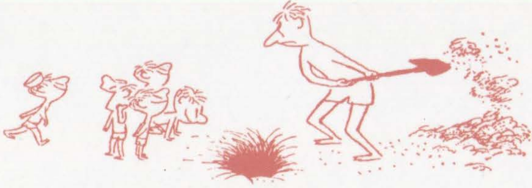
YAŞ
8
9
10
11
+

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK TATİLDE

4

Okul bitti, karneler alındı, sırada ne var? Tabii ya, kumsal, güneş ve yaz tatili!

Pıtırcık'ın okulu nihayet tatil oldu. Kapanış töreninde tüm sınıfa ödül dağıttılar. Pıtırcık'a da, her nedense Konuşma Ödülü verdiler. Artık yapılacak tek şey vardı: Tatile gitmek. Pıtırcık'ın babası bu konuda kesin kararlıydı, Güney'e gidilecekti. Bu sefer kimseyle tartışmayacaktı, onun dediği olacaktı. Pıtırcık da tartışma olmamasına çok sevindi ve hazırlıklar yapıldı.
Tabii ki, annenin dediği oldu.

ISBN 978-975-510-311-2

CAN ÇOCUK

15.00 TL